

Sygn. akt II K 168/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Skiba

Protokolant Marta Michniewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy A. S. (1)

po rozpoznaniu w dniach 02 kwietnia 2014 roku, 06 czerwca 2014 roku, 28 stycznia 2015 roku, 10 marca 2015 roku, 15 kwietnia 2015 roku, 21 sierpnia 2015 roku sprawy karnej

T. B.

syna J. i J. z domu G. ,

urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 08 marca 2013 roku w W. wypowiadając w rozmowie z kuratorem R. N. groźbę spowodowania obrażeń ciała sędziego Sądu Rejonowego A. S. (1) wywierał wpływ na czynności urzędowe sądu związane z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności wobec T. B. skazanego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sprawie II K 614/11;

tj. o czyn z art. 232 § 1 k.k.

orzeka, co następuje:

I. oskarżonego **T. B.** uznaje za winnego tego, że w dniu 08 marca 2013 roku wywierał wpływ na czynności urzędowe Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w prowadzonym przez ten sąd pod sygn. akt II Ko 221/13 postępowaniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w sprawie II K 614/11 w ten sposób, że w rozmowie odbytej z kuratorem w ramach dozoru prowadzonego w sprawie II K 614/11 oskarżony wypowiedział groźbę bezprawną spowodowania obrażeń ciała u prowadzącego sprawę o zarządzenie wykonania tej kary sędziego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu A. S. (2) w razie zarządzenia wykonania tej kary, tj. występku z art. 232 § 1 k.k., i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 21 sierpnia 2013 roku godzina 11:30 do dnia 23 sierpnia 2013 roku godzina 10:00,

III. nakazuje wypłatę ze Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. M. kwoty 936,60 zł (dziewięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu,

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym z opłaty, zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu pod sygn. akt II Ko 221/13 prowadzone było postępowanie o zarządzenie wobec T. B., występującego w tej sprawie jako skazany, wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej mu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu wydanym w sprawie II K 614/11, w związku z informacją o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa w okresie próby i zapadnięcia prawomocnego wyroku skazującego. Sprawa znalazła się w referacie sędzi Sądu Rejonowego w Wałbrzychu A. S. (2).

Dowód:

zeznania świadka A. S. (2) k. 9-11, 215-215

akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II K 614/11

T. B. w dniu 27 lutego 2013 odebrał wezwanie do stawienia się na posiedzenie wyznaczone na dzień 12 marca 2013 roku w sprawie II Ko 221/13. W dniu 08 marca 2013 roku w ramach sprawowanego nad oskarżonym dozorem do oskarżonego T. B. udał się kurator społeczny R. N.. W czasie wizyty przedmiotem rozmowy z oskarżonym stało się także prowadzone wówczas wobec T. B. postępowanie w w.w. sprawie II Ko 221/13, oskarżony T. B. nawiązał do wcześniej nagłośnionej przez media sytuacji obławiania sędziny bądź prokuratora, w innej miejscowości, kwasem, że sędzina prowadząca sprawę II Ko 221/13 i kurator zawodowa O. L. (1) są w zмовie. Oskarżony w rozmowie z kuratorem wyrażał swoje obawy co do zakończenia postępowania w sprawie II Ko 221/13, że w przypadku zarządzenia wykonania kary jego życie będzie zniszczone, że sędzię trzeba będzie potraktować kwasem.

Dowód:

zeznania świadka R. N. k. 18-19, 216-217

akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II K 614/11

W dniu 12 marca 2013 roku przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu odbyło się posiedzenie w sprawie II Ko 221/13, które celem wysłuchania T. B. zostało odroczone na dzień 09 kwietnia 2013 roku.

Dowód:

akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II K 614/11

Kurator społeczny R. N. zrelacjonował przebieg rozmowy swojej przełożonej, kuratorowi zawodowemu O. L. (1), na jej polecenie w dniu 13 marca 2013 roku sporządził pisemne oświadczenie w postaci notatki służbowej, oświadczenie to zostało przekazane Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do sprawy II K 614/11. W dniu 19 marca 2013 roku do Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu wpłynęło podpisane przez A. S. (2) zawiadomienie o przestępstwie art. 232 § 1 k.k. A. S. (2), mająca z racji pełnionej jako sędzia służby w Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu do czynienia w przeszłości z oskarżonym i znająca opinie psychiatryczne dotyczące oskarżonego i wyniki przeprowadzanych wywiadów środowiskowych, groźby oceniła jako możliwe do spełnienia przez oskarżonego.

Dowód:

zeznania świadka R. N. k. 18-19, 216-217

zeznania świadka O. L. (1) k. 73-74, 217-218

zeznania świadka A. S. (2) k. 9-11, 215-215

akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II K 614/11

zawiadomienie k. 3

notatka służbowa sporządzona przez R. N. k. 5

W dniu 09 kwietnia 2015 roku przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu odbyło się kolejne posiedzenie w sprawie II Ko 221/13, na posiedzenie to stawił się T. (...), zaprzeczał informacjom przekazanych przez kuratora społecznego, zarzucał kłamstwo sędzi prowadzącej posiedzenie. Na tym terminie posiedzenia Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wydał postanowienie o zarządzeniu wykonania kary roku pozbawienia wolności wobec T. B. wymierzonej mu w sprawie tegoż sądu o sygnaturze akt II K 614/11. Postanowienie to zaskarżył oskarżyciel publiczny, wobec uznania zaistnienia podstaw wyłączenia sędziego w oparciu o przepis z art. 41 § 1 k.p.k., postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 roku zażalenie zostało uwzględnione i zaskarżone postanowienie zostało uchylone, a sprawa zarządzenia wykonania kary wobec T. B. została przydzielona innemu sędziemu referentowi, była kontynuowana pod sygn. akt II Ko 949/13.

Dowód:

akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II K 614/11

U świadka J. B. występują organiczne zaburzenia funkcji poznawczych, w tym bardzo wyraźnie zaznaczone zaburzenia pamięci świeżej i trwałej. Z powodu zaburzeń pamięci, postrzegania i odtwarzania świadek nie jest w stanie złożyć pełnych, wiarygodnych psychologicznie zeznań.

Dowód:

opinia sądowo-psychologiczna k. 235-237

Oskarżony T. B. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy ani na niedorozwój umysłowy ani na inne, krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych, występują u niego skłonności do nadużywania alkoholu i środków psychoaktywnych oraz cechy osobowości nieprawidłowej. Tempore criminis oskarżony miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i do pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. oskarżony może brać udział w postępowaniu, stawać przed sądem, składać wyjaśnienia, ewentualną karę pozbawienia wolności odbywać w zwykłym zakładzie karnym.

Dowód:

opinia sądowo-psychiatryczna k. 57-59

Oskarżony T. B. nie jest osobą chorą psychicznie w znaczeniu psychozy, nie jest upośledzony umysłowo, nie ujawnia innych zakłóceń czynności psychicznych. T. B. jest osobą uzależnioną od wielu substancji psychoaktywnych, także ujawnia cechy pierwotnie nieprawidłowej osobowości o cechach dyssocjalnych. W dacie popełnienia czynu był on w stanie rozpoznać znaczenie czynu i pokierować swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 k.k. Stan zdrowia psychicznego oskarżonego nie stanowi przeszkody do uczestniczenia w rozprawie

Dowód:

dokumentacja medyczna dot. oskarżonego k. 147-149, 154-169

opinia sądowo-psychiatryczna k. 181-183

Oskarżony T. B. był w przeszłości karany sądownie.

Dowód:

karta karna k. 71-72, 187-188

Oskarżony T. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 36-37) oskarżony zwięźle wskazał, iż nie widział sędzi w ogóle do 09 kwietnia 2013 roku, że nie wiedział o jej istnieniu, że nie było zdarzenia objętego zarzutem, że R. N. go pomawia w obronie swojej koleżanki, która go wcześniej oskarżyła o groźby karalne. W postępowaniu przed Sądem oskarżony T. B. (k. 127-129) w obszernych wyjaśnieniach przedstawił bardzo szeroko okoliczności rozmowy z kuratorem w dniu 08 marca 2013 roku, przedstawił też przyczyny, dla których jego zdaniem jest obecnie postawiony w stan oskarżenia, że sprawa to efekt odrzucenia awansów O. L. (1), a potem działania policjantów z II Komisariatu w W., sędziny, dyrektora Aresztu Śledczego w W., że oskarżenie w niniejszej sprawie w skrócie rezultat złośliwości sędziny za postawę oskarżonego, który chciał napisać do Trybunału Praw człowieka w S..

Dowód:

Wyjaśnienia oskarżonego k. 36-37, 127-129

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na niebudzące wątpliwości ustalenie, że oskarżony T. B. dopuścił się w dniu 8 marca 2013 roku przypisanego mu czynu wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 232 § 1 k.k., przy czym zaznaczyć należy, iż realizacja znamienia groźby bezprawnej nie nastąpiła poprzez bezpośrednie skierowanie słownej groźby spowodowania obrażeń ciała przez sprawcę pod adresem pokrzywdzonego.

Dla poczynienia ustaleń istotnych co do okoliczności zrealizowania przez T. B. znamienia wyrażenia groźby bezprawnej Sąd dysponował w istocie dwoma dowodami, pierwszy to wyjaśnienia złożone przez samego oskarżonego, a drugi to zeznania świadka R. N..

W pierwszym rzędzie zauważyć należy, iż w toku całego postępowania oskarżony kwestionował swoje sprawstwo, podnosząc iż nie było zdarzenia przedstawianego przez R. N., że w czasie rozmowy odbytej w dniu 08 marca 2013 roku miał grozić sędziemu prowadzącego postępowanie o zarządzenie wykonania kary. T. B. wskazywał w toku całego postępowania, że nie wypowiedział słów, że pokrzywdzoną należy potraktować kwasem. W wyjaśnieniach oskarżony w zakresie uwag wobec A. S. (2) tłumaczył się, iż „tylko” wykazywał troskę o dobro sędzi, żeby uważała, żeby nie stało się to, co stało się wcześniej innej sędzi.

W ocenie Sądu okoliczności podane przez oskarżonego za uwalniające go od sprawstwa i od odpowiedzialności karnej nie mogą zostać uznane, stanowią linię obrony przyjętą dla kwestionowania tego zdarzenia.

Zwrócić należy uwagę, iż w dniu 08 marca 2013 roku oskarżony miał świadomość prowadzonego wobec niego przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu postępowania o zarządzenie wykonania kary, miał również wiedzę, iż sprawę tą prowadzi sędzia A. S. (1) Z relacji oskarżonego wynika, iż miał do sędzi osobiste pretensje w związku z wcześniej prowadzonymi wobec niego postępowaniami, że nie przebiegały one i nie zakończyły się one po jego myśli, podnosił także spisek O. L. (2), poprzedniego kuratora prowadzącego wobec niego dozór, i wskazanej sędzi. W takich okolicznościach odbył oskarżony rozmowę ze swoim ówczesnym kuratorem, tj. R. N..

Z kolei z relacji R. N. wynika wprost, że oskarżony T. B. w czasie rozmowy w dniu 08 marca 2013 roku wyrażał swoje obawy co do wyniku postępowania II Ko 221/13, że kara pozbawienia wolności wymierzona mu w sprawie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu o sygn. akt II K 614/11 zostanie zarządzona, że w czasie rozmowy T. B. nawiązał do incydentu będącego przedmiotem informacji rozpowszechnianej przez media, środki masowego przekazu, o oblaniu innej sędzi czy prokuratora kwasem przez podsądnego, co skutkowało dość poważnymi obrażeniami ciała u tejże sędziny. W kontekście wyrażanych obaw co do swoich losów w razie zarządzenia wykonania kary przez sędzię Sądu Rejonowego w Wałbrzychu A. S. (2) T. B. wskazał, że pokrzywdzoną także trzeba będzie potraktować kwasem.

Z uwagi na upływ czasu w dacie składania zeznań przed Sądem świadek R. N. nie pamiętał już dokładnie słów wypowiedzianych w dniu 8 marca 2013 roku przez oskarżonego, wskazywał jednakże na swoją relację zawartą w pierwszych zeznaniach i na oświadczenie pisemne. Za miarodajną sąd zatem przyjął zatem relację R. N. przedstawioną w pierwszych zeznaniach, podtrzymanych następnie w czasie przysłuchania przed Sądem.

Jak już wskazano, wyjaśnienia oskarżonego w zakresie przeczącym sprawstwu czy motywom Sąd uznał za przyjętą linię obrony, za nieodpowiadające prawdzie. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd za wiarygodną przyjął relację R. N.. W ocenie Sądu nie zachodzą okoliczności odejmujące wiarygodności relacji tego świadka, a w szczególności do takowych nie należą okoliczności podane przez oskarżonego, który zbudował dość bogaty obraz własnej osoby, przedstawił siebie jako ofiarę bezprawnych działań policji, sędzi, kuratorów, pracowników służby więziennej, że wskutek jakiejś ogólnej zмовы był skazywany w przeszłości, że rezultatem tej zмовы jest także pomówienie o zdarzenie z 08 marca 2013 roku.

Co do pozostałych dowodów osobowych przeprowadzonych w niniejszej sprawie, to zeznania świadka A. S. (2) dotyczą w istocie okoliczności prowadzonego postępowania o sygn. akt II Ko 221/13 i okoliczności ujawnienia faktu zagrożenia jej przez oskarżonego w dniu 08 marca 2013 roku, działań podjętych w związku z uzyskaną informacją o zdarzeniu. Z treści zeznań A. S. (2) wynika także, że możliwe do zrealizowania przez oskarżonego uznała słowa T. B. przekazane jej w toku postępowania II Ko 221/13, a to w kontekście posiadanych przez nią informacji uzyskanych z racji pełnionego urzędu.

Także świadek O. L. (1) zrelacjonowała w istocie okoliczności uzyskania informacji o zachowaniu oskarżonego w dniu 08 marca 2013 roku, o wypowiedzianej groźbie, dalszych działań podjętych przez świadka.

W ocenie Sądu relacje obu w.w. świadków są wiarygodne, a w powiązaniu z relacją R. N. i okolicznościami wynikającymi z akt Sądu Rejonowego w Wałbrzychu o sygnaturze II K 614/11 pozwoliły na skonstruowanie w miarę pełnego przebiegu zdarzeń istotnych dla ustalenia istnienia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Sąd pominął zeznania świadka J. B. – świadek wobec wątpliwości co do zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń była przesłuchana z udziałem biegłego psychologa, z opinii psychologicznej dotyczącej świadka wynika, iż u J. B. występują organiczne zaburzenia funkcji poznawczych, w tym bardzo wyraźnie zaznaczone zaburzenia pamięci świeżej i trwałej, zaburzona jest także postrzeganie i odtwarzanie postrzeżeń, świadek nie jest w stanie złożyć wiarygodnych psychologicznie zeznań.

Relacja świadka K. G. dotyczy przebiegu posiedzenia odbytego w Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu w sprawie II Ko 221/13, okoliczności tego posiedzenia znajdują się poza badaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie (na marginesie zauważyć należy, iż stanowiły one przedmiot badania Sądu Okręgowego w Ś. w związku z zażaleniem na ukaranie karą porządkową), stąd też Sąd pominął zeznania tego świadka.

Ustalenia w niniejszej sprawie Sąd poczynił także w oparciu o przeprowadzone dowody z opinii sądowo-psychiatrycznych dotyczących oskarżonego, dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego i opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej świadka J. B..

W ocenie sądu opinie biegłych są opiniami rzetelnymi, pełnymi, sporządzonymi zgodnie z wiedzą specjalistyczną i odpowiadają doświadczeniu zawodowemu biegłych, nadto opinie dotyczące oskarżonego uwzględniają stan jego zdrowia zobrazowany znajdującą się w aktach sprawy dość obszerną dokumentacją medyczną.

Zważywszy na przedstawione Sąd przyjął wyniki w.w. opinii za własne i poczynił przedstawione wyżej ustalenia.

Jak już wskazano, w ocenie Sądu oskarżony T. B. dopuścił się przypisanego mu czynu, wyczerpując ustawowe znamiona przestępstwa z art. 232 § 2 k.k.

T. B. w dniu 08 marca 2013 roku wypowiedział jednoznacznie brzmiące słowa odnoszące się do sędzi Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, A. S. (2), że trzeba będzie ją potraktować kwasem. Słowa te padły co prawda poza budynkiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, ale wobec kuratora społecznego, nadto w okolicznościach wówczas prowadzonego wobec oskarżonego postępowania II Ko 221/13 o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 614/11. Z okoliczności rozmowy wynika, iż oskarżony chciał, aby te słowa doszły do sędziego prowadzącego sprawę II Ko 221/13 – wypowiedział je przecież wobec osoby sprawującej dozór kuratorski w okresie próby na polecenie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Uznać należy, że ta groźba spowodowania u sędzi obrażeń ciała wskutek polania jej kwasem miała na celu wywarcie wpływu na Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, aby nie zarządzono wobec niego wykonania kary we wskazanej sprawie. Oskarżony w ten sposób, poprzez swoje słowa w kontekście wyrażonej opinii, że T. B. spodziewa się zarządzenia wykonania kary i się tego obawia, w sposób jednoznaczny wyraził, co ewentualnie planuje zrobić w razie niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia.

Dla przypisania popełnienia czynu nie ma znaczenia, czy rzeczywiście oskarżony miał zamiar spełnić swą groźbę czy też planował poprzestanie tylko na jej wyrażeniu. Groźba wypowiedziana przez oskarżonego to groźba bezprawna w rozumieniu przepisu art. 115 § 12 k.k.

Poprzez groźbę bezprawną oskarżony działał w celu wywarcia wpływu na czynność orzeczniczą Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, na treść postanowienia kończącego sprawę II Ko 221/13, chciał poprzez wpłynięcie groźbą bezprawną na sędziego referenta uzyskać korzyści dla siebie rozstrzygnięcia.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przestępstwo z art. 232 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym, bez znaczenia zatem pozostaje, czy i jaki rzeczywiście skutek na czynności urzędowe sądu odniosły groźby.

Zdaniem Sądu działanie oskarżonego było umyślnym, na co wskazują przedstawione wyżej okoliczności, a umyślności nie odejmują okoliczności wyżej przedstawione dotyczące oskarżonego, a wynikające z wyników przeprowadzonych w sprawie opinii biegłych lekarzy psychiatrów.

Sąd zatem podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego i uznał oskarżonego T. B. za winnego tego, że w dniu 08 marca 2013 roku wywierał wpływ na czynności urzędowe Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w prowadzonym przez ten sąd pod sygn. akt II Ko 221/13 postępowaniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w sprawie II K 614/11 w ten sposób, że w rozmowie odbytej z kuratorem w ramach dozoru prowadzonego w sprawie II K 614/11 oskarżony wypowiedział groźbę bezprawną spowodowania obrażeń ciała u prowadzącego sprawę o zarządzenie wykonania tej kary sędziego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu A. S. (2) w razie zarządzenia wykonania tej kary, tj. występku z art. 232 § 1 k.k. Przyjęty przez Sąd opis czynu to w istocie jego zredagowanie stylistyczne, także dokładniejsze ujęcie działania oskarżonego wyczerpującego ustawowe znamiona występku z art. 232 § 1 k.k.

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do wymierzenia oskarżonemu T. B. kary innej niż bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Poprzez swoje zachowanie w dniu 08 marca 2013 roku T. B. zaprezentował się jako osoba nie mająca żadnego szacunku dla obowiązującego porządku prawnego. Do popełnienia przestępstwa przez oskarżonego doszło w okolicznościach prowadzonego postępowania o zarządzenie wykonania kary, a wskazać należy iż postępowanie to było prowadzone w warunkach określonych przepisem art. 75 § 2 k.k.

Oskarżony zatem nie po raz pierwszy stanął przed Sądem za przestępstwo. Był on już kilkakrotnie karany sądownie, co obrazuje karta karna. Oskarżony wykazał, że ma lekceważący stosunek do poszanowania prawa i orzeczeń sądów, a tym samym nie sposób było wysnuć wobec niego żadnej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dlatego należało uznać, że jedynie dolegliwość związana z wykonywaniem kary pozbawienia wolności może wykazać oskarżonemu wysoką nagannosc jego postępowania oraz skłonić go do przestrzegania porządku prawnego. Orzeczenie kolejnej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby wyrazem niczym nieuzasadnionej

pobłażliwości i świadczyłyby o słabości wymiaru sprawiedliwości. Dlatego należało uznać, że jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoje cele wobec tego oskarżonego.

Dokonując ogólnej oceny wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności należy stwierdzić, że jest ona konieczna, a zarazem wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, skutecznie uzmysłowi oskarżonemu naganność jego postępowania, a jednocześnie wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonego należytego szacunku dla chronionych prawem dóbr innych osób oraz będzie stanowiła bodziec do zmiany jego zachowań.

W ocenie Sądu dla osiągnięcia celów kary wystarczającą będzie kara 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, okres jej odbywania winien skłonić oskarżonego do refleksji nad zmianą dalszego postępowania, aby było ono nienaruszającym obowiązujący porządek prawny.

Z uwagi na to, że oskarżony był zatrzymany w sprawie okres ten – zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 kk – należało zaliczyć mu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności.

O wydatkach powstałych od chwili wszczęcia postępowania oraz o opłacie rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia, skoro została orzeczona wobec niego bezwzględna kara pozbawienia wolności, a i oskarżony nie mógł ich ponieść z uwagi na swoją sytuację materialną.